

νὰ μᾶς Νίκης τὸ κλαδί,
 ποῦ 'στ' αὐτὰ μὰς κελαῖδι :
 ἀπόλεμος, πόλεμος,
 Τουκαλάς 'Επίμαρος.

Νὰ κι' ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι,
 μὲ τῆς Νίκης τὸ σφερό
 ἀνακτώνε, παππούλη,
 τῆς μαγείας τὸ νερό.

Τὴν ἑλθὰ γυρίζουε,
 τὸν παππὺ μαυρίζουε,
 τενεκέδες τρίζουε,
 φάμπρικες σφρίζουε.

Δελ. — Κιττάζω τὸν Δραγούμαρο
 σὰν φουσακὸ τοιούμαρο,
 βλίπω χυμένον 'στῆς ἑλθαίς τὸν Κόντη Θεοτόκaro
 καὶ γίνεταί 'φῆλός 'φῆλός σὰν νὰ πατῆ σὲ τσόκαρο.
 'Στὴν Γκράν Μπρετάγια κάθεται, καμαρωτὸς γυρίζει,
 καὶ πρῶγοντας καὶ πίνοντας τὴν 'Αρτα φοβρίζει.

Μὲ τὴν ἀρχαία τὴν ἑλθὰ
 ἔπηραν ὀλοι φῶρα...
 νάχα τοῦλάχιστον μαλλιά
 νὰ τὰ 'τραβούσα τώρα.

Κάποιος ἰδρουολάμισος καὶ μὴ σκιά διαβαίνει
 ἑλροστεφανωμένῃ.

'Ανατριχίλας μ' ἔπιεσαν, σαριδίδια μού ρίχνει,
 κι' ἔναν καθρέφτη γιὰ νὰ 'δῶ τὸν Κόρδονο μού δείχνει.

'Ὁ φάντασμα χωρὶς μιλιὰ,
 πῶς τὴν ἀντίκα τὴν ἑλθὰ
 τὴν ἔβγαλαν ἀπ' τὸ 'τουροί
 καὶ μού τὴν ἔστρεσαν καρσί ;

Γιατὶ κι' οἱ ὀδοὶ τὸν κρύβονται σὲ κλώνους μαρμαμένους
 καὶ πολεμοῦν οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ἀποθαμένους ;
 γιατί 'δικά τὸν σὺμβολα δὲν βγαίνουν μετ' ἰσὴν μίσση,
 μὰ μού προτείνουν τὴν ἑλθὰ καὶ τοῦ Χαμαῖτ τὸ φῶσι ;

'Ὁ Κόρδονος ἕξερτισε κι' ὁ κόσμος συγκλονεῖται,
 ὑδρανίαι δυνάμεις,
 καὶ μίγα δάσος ἑλθῶν ἀντίκρου μού κινεῖται
 σὰν δάσος τῆς Βερνάμης.

Φασ. — Παῦσε τῶν ἑχθρῶν κοπίς,
 φαβορίτα θυμομῆνι,
 κι' ἔλα νὰ μᾶς ξαναπῆς
 τὸ Κορδόνι 'ὅτι σημαίνει.
 Δες μὰς νιὰς Ἐγγήσις
 γιὰ νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

Δελ. — Τώρα σὺλὸν τὸ Κορδόνι
 σὰν καὶ πρὶν δὲν φαερόναι
 τὸ τῶν 'Ημετέρων μὲτὰ
 μὰ σημαίνει Δου-Κισσάτο,
 σκίληρο σκίληρο κρῶτο,
 παλροτενεκίδων κρῶτο,
 νησικῶν ἀποκράτων χυτῶ
 καὶ νεροβρατῶ κρῶτο.

Φασ. — Νὰ κινεούριος σπάθαρσ,
 νὰ λαγός κι' ἀσκάθαρσ,
 νὰ καὶ Λάμιμας Λάργγας, νὰ καὶ Δράκου δόντι,
 γιὰ νὰ φῆς τὸν μούσαρο, γιὰ νὰ φῆς τὸν Κόντη.

Στίχοι μερικοί ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

'Ὁ Σμολενίτς κι' ἂν ἔλασε παρὰ κοιλιὰ κηπίσση
 πλὴν μένει τῆς τιμῆς σπαθί. καὶ τῆς ἀλήθειας γλώσση.

Σκουλοῦδη, πῶς τὴν ἔπαθε ἀνέλπιστα 'στὴ Θήβα
 καὶ μὲ τὴν Βίβλο τὴν Λευκὰ μαυρίλας εἶδες στίβη

Δὸν 'Ισπανί, Δὸν Στέφανε, πῶς ἔπιεσε 'στὴν ἕζρα
 καὶ κατὰ κράτος πᾶς καὶ σὺ μαζὶ μὲ τὸν Θεοβέρα;

Μινίστροι δοῦ 'μαυρίστηκαν, ποῦχουν τρανὰ σαλόμια,
 ἕνας μὲ γένεια μπόλικια κι' ἕνας μὲ μπαρμπετόνια.

Κόντη μου, ποῦ λυγίζουσα καὶ πᾶς σὰν τὸ πιπίνι,
 σκύφτω 'μπροστά σου καὶ φιλιῶ τὸ φῖνο σου σκαρπίνι.

Σὺ τρῆς καὶ πίνεις, τζόγια μου, καὶ κάνεις νάνι νάνι,
 καὶ πᾶνε κι' ἔρχονται τάρνιά μίς 'στὴ 'οἰχὴ σου στάνη.

Ζαῆμη, λάλης καὶ σὺ κι' ἀρχίνα νὰ μετρᾶς,
 ἔβγηκε 'στὰ Καλάδρυτα Ζαῆμηδων τετράς.

Τώρα ποῦ θάμπη 'στὴ Βουλή τόσο συγγελοῦγι
 καὶ τοῦ μουγγου τὸ Πρόγραμμα θὰ πάη σὰν ρωλόγι.

Δραγούμηδες καὶ Κόντηδες μὲ φουρκα καὶ σκελίτι
 λὶν τοῦ Ζαῆμη 'γρήγορα ν' ἀφήση τὸ Ντοβλιέτι.

Μὰ τοῦτος τὴν Κυβέρνησι τὴν 'ἔρθηκε κλεποῦρι
 κι' ἐκόλλησε 'στὴ ράχη' της σὰν βόδιλα, σὰν τσιμποῦρι.

Μετρᾶ κι' αὐτὸς σὰν πῶς' ἀρνὰ πῖφτων 'στὸ μερδικὸ του
 καὶ τὸ καθὲν' ἀδέσποτο τὸ γράφει γιὰ 'δικό του.

Κι' ὀλοι τοῦ λέν: ἀνὰ τὰ χαρῆς, καὶ σ' ἔλλα, καὶ σ' ἀνώτερα,
 κάθε φορὰ ποῦ τὰ μετρᾶς νὰ βγαίνουν περισσότερα.

'Ὅρὲ κακὸ ποῦ γίνεταί 'στῆς στρουγγίσι ὀλοῖνα,
 γιὰ τὰ τραγιά τὰ δόλωτα καὶ γιὰ τὰ δολωμένα.

Μιὰ Θεοδουλά μαυροντυμένῃ
 δια τάρνιά της γάνει μὲ μιά,
 καὶ κικομοῦρα κι' ἀπαισιωμένῃ
 τίποτα φωνάζει 'στὴν ἑρμιά.

Γλυκεῖα Πατρίδα μὲ τοὺς Ἀρκάδες
 βοήθησε μὲ νὰ 'βρῶ τάρνιά,
 κι' εὐδὸς ' ἀνάμω πυρσοῦς καὶ ὄψης
 κι' ἄλλου πολέμου μὲ 'στὸν κηπιῖα.

Ἐίπαμε πολλὰ καὶ σόντι,
 θιὰς 'σχωρίσει τὸ Κορδόνι.

Τὸ ΡΩΜΗΟΓ μαρ τὸ Γραφεῖον, ὀλο μετρᾶ καὶ ρυθμὰς,
 ὅτων Πινκακῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμὰς.